

HỒI THỨ MỘT TRĂM
AI NGỜ ĐẠI HÁN LẠI LÀ LÔI PHI

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Dưới bao nhiêu cặp mắt của toàn trường, Thường Vạn Kỳ biết rõ thiếu niên áo xanh võ công cao cường, nhưng vì hắn muốn giữ thể diện nên không để cho gã đi.

Thường Vạn Kỳ tiến lên hai bước cản đường thiếu niên áo xanh hỏi :

- Các hạ muốn đi ư ?

Người áo xanh đáp :

- Phải rồi ! May mà chúng ta không động thủ tức là chưa phạm vào quy củ của quý quán .

Thường Vạn Kỳ nói :

- Nhưng các hạ bắt người đem đi cũng là phạm vào nguyên tắc của bản quán.

Người áo xanh hỏi :

- Y vui lòng theo tại hạ đi, sao lại không được ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Các hạ hãy thả y xuống để tại hạ hỏi cho minh bạch . Nếu y nguyện ý ra đi thì bọn tại hạ quyết không giữ lại.

Người áo xanh tay trái cầm dây cương nói :

- Các hạ mà không nhường lối thì tại hạ cũng phóng ngựa xông ra.

Thường Vạn Kỳ cười ruồi đáp :

- Con tuấn mã của các hạ hay như vậy mà phải chết thì thật là uổng .

Người áo xanh đột nhiên giựt dây cương phóng ngựa vọt đi.

Thường Vạn Kỳ giơ tay mặt lên đập vào đầu ngựa.

Người áo xanh tay mặt cặp đại hán, tay trái vung lên đón thế chưởng của Thường Vạn Kỳ .

Hai chưởng đùng nhau phát ra một tiếng sầm rùng rợn .

Nội lực trong lòng bàn tay người áo xanh xô ra, hất Thường Vạn Kỳ lùi lại hai thước . Đồng thời con tuấn mã nhảy vọt ra phía cổng lớn .

Hai đại hán gác cổng vừa vung tay lên, hai lưỡi trủy thủ sáng loáng đã vọt ra đồng thời tấn công người áo xanh .

Thường Vạn Kỳ cũng xông lại giúp công . Hấn vung tay phải lên chụp được khấu đuôi con tuấn mã .

Người áo xanh vội dời khỏi yên ngựa nhảy xuống . Gã đảo mắt nhìn ra thì thấy trong sảnh đường lại thêm hai đại hán chạy tới đứng thành thế bao vây người áo xanh vào giữa.

Thường Vạn Kỳ lạnh lùng nói :

- Võ công của các hạ rất cao cường, nhưng hiện giờ trong Hội Võ Quán có tới trăm vị đồng đạo võ lâm đều bảo vệ quy củ bản quán, không để cho ai khinh miệt .

Rồi hắn cất cao giọng nói tiếp :

- Tại hạ đã nói rõ rồi, mong rằng ông bạn nghĩ kỹ .

Người áo xanh thủng thẳng đáp :

- Kể bần cùng chẳng thể địch lại người giàu sang, người dân không thể chống với quan trường . Trong Hội Võ Quán tuy có nhiều đồng bọn võ lâm bênh vực nhưng không hăm dọa. được tại hạ đâu.

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Các hạ giữ đĩa. vị gì có thể nói rõ cho nghe được không ?

Lý Hàn Thu nghe giọng lưỡi Thường Vạn Kỳ bỗng biến thành mềm dẻo thì nghĩ thầm :

- Đại khái Hội Võ Quán này không dám cả gan chống với quan binh của triều đình .

Người áo xanh hững hờ hỏi lại :

- Các hạ nhất định muốn hỏi ư ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ cần biết rõ để trình bày với các anh hùng thiên hạ .

Người áo xanh nói :

- Tại hạ là Tả Lương Bình, làm giá tiền tổng hộ vệ của quan Khâm Sai Chu đại nhân đi tuần tra bảy tỉnh .

Thường Vạn Kỳ ngắt người ra hỏi :

- Khâm Sai Chu đại nhân đã đến Kim Lăng rồi ư ?

Tả Lương Bình đáp :

- Ngài đã tới đây tự ba ngày rồi.

Thường Vạn Kỳ nói :

- Cái đó tại hạ chưa nghe thấy ai nói đến .

Tả Lương Bình nói :

- Chu đại nhân vâng lệnh triều đình đi điều tra các quan lại cho biết rõ những hành vi tham nhũng tàn ác, nên ngài không phô trương cho ai biết .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Hiện giờ Chu đại nhân ở đâu?

Tả Lương Bình biến sắc lại hỏi :

- Các hạ hỏi làm chi

Thường Vạn Kỳ vội đáp :

- Xin Tả huynh đừng hiểu lầm . Bất quá tại hạ buột miệng hỏi ra mà thôi.

Hắn đưa mắt nhìn đại hán áo lam hỏi :

- Còn ông bạn này thân thế ra sao?

Tả Lương Bình đáp :

- Hắn là một tên yếu phạm mà Khâm Sai đại nhân đã ra nghiêm lệnh tróc nã .
Như vậy đã đủ chưa?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Đủ rồi ! Nhưng ...

Tả Lương Bình hỏi :

- Nhưng làm sao?

Thường Vạn Kỳ cười mát đáp :

- Nhưng tại hạ hy vọng Tả huynh theo quy củ của bản quán . Hiện thời tuy Tả huynh làm chức hộ vệ cho Khâm Sai đại nhân, song cũng là người xuất thân ở trong võ lâm, vậy Tả huynh chờ cho đến lúc lên đèn bắt y ở ngoài hội quán thì chẳng những phục mạng được với bề trên mà còn giữ được đạo bằng hữu với anh em .

Tả Lương Bình nổi giận nói :

- Nếu các hạ không nghe lời nói phải của Tả mỗ thì Tả mỗ cũng chẳng còn cách nào nữa.

Gã chưa dứt lời đã tung mình nhảy lên vọt về phía tường vây.

Bóng người thấp thoáng từ trong Hội Võ Quán nhanh như sao sa điện chớp vọt ra ngăn chặn Tả Lương Bình .

Hai bóng người đụng vào nhau và đồng thời hạ xuống đất .

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thì người từ trong quán vọt ra là một lão gia vào trạc ngũ tuần, thân hình bé nhỏ gầy nhom, để râu mép .

Tả Lương Bình quay lại ngó một cái , gã từ từ buông đại hán áo lam ở trong tay ra rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Xem chừng tại hạ đến phải xông ra mới được !

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Chẳng hiểu gã Tả Lương Bình này có đúng là người ở chốn công môn không?

Lão để râu mép không nói gì lạnh lùng nhìn Tả Lương Bình .

Tả Lương Bình đã cùng lão chơi nhau một chương, biết lão võ công cao cường, không dám coi thường . Gã ngấm ngấm đề tụ chân khí, từ từ giơ tay phải lên .

Lão đề râu mép thủy chung không nói nửa lời, nhưng vẫn thủ thế chờ đợi.

Tả Lương Bình hô :

- Hãy coi chừng !

Gã phóng chuông ra mau lẹ tuyệt luân .

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng rùng rợn . Lão đề râu mép đã thẳng thắn đón tiếp thế chuông của Tả Lương Bình .

Bóng người chuyển động, bóng chuông giao nhau nổ lên những tiếng âm âm không ngớt .

Hiển nhiên hai người đã đi vào cuộc đấu chuông lực rất gay go

Hai bên qua lại mười mấy chiêu. Đột nhiên Tả Lương Bình tung mình nhảy vọt trên mặt tường . Gã lại vọt đi cái nữa rồi mất hút .

Lão đề râu mép cũng không đuổi theo, trở gót bước rảo về quán .

Đại hán áo lam dường như đã bị người áo xanh điểm huyết yên lặng nằm thẳng cẳng dưới đất .

Thường Vạn Kỳ vẻ mặt nghiêm nghị từ từ bước tới trước mặt đại hán . Hắn đập tay một cái. Đại hán áo lam co ruỗi hai tay rồi đứng dậy.

Lúc này trong Hội Võ Quán yên lặng như tờ tuyệt không có một tiếng động .

Thường Vạn Kỳ đưa mắt nhìn đại hán áo lam hỏi :

- Quý tính ông bạn là gì ?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ họ Diên .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Diên huynh có biết vị mặc áo xanh đó không ?

Đại hán áo lam gật đầu đáp :

- Tại hạ có biết .

Thường Vạn Kỳ lại hỏi :

- Dường như Diên huynh sợ y lắm thì phải.

Dại hán áo lam đáp :

- Tại hạ không địch nổi hãn, dù có động thủ với hãn cũng chẳng ăn thua gì .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Y tự xưng là người chốn công môn, chẳng hiểu có đúng không ?

Người áo lam đáp :

- Đúng thế !

Thường Vạn Kỳ nói :

- Bọn tại hạ cứu Diên huynh là gây thù oán với cửa công, mong Diên huynh giúp cho một chút .

Dại hán áo lam hỏi :

- Quán chủ muốn tại hạ giúp điều gì

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Diên huynh tự đi đầu thú .

Dại hán áo lam trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng đáp :

- Tại hạ định đến đây lánh nạn, quá chủ ...

Thường Vạn Kỳ ngắt lời :

- Tại hạ biết rồi ! Diên huynh đã nói rõ với công đạo võ lâm thì bất luận người kia có địa vị gì bọn tại hạ cũng bảo vệ cho Nhưng đối với cửa công ...

Dại hán áo lam hỏi ngay :

- Có điều sợ hãi phải không ?

Thường Vạn Kỳ cười khanh khách đáp :

- Nếu bọn tại hạ mà sợ sệt thì vừa rồi đã chẳng bảo vệ có Diên huynh, nhưng tại nơi đây mỗi ngày đều có thời gian nghỉ ngơi. Trong thời gian đó không có cách nào lưu Diên huynh lại trong quán được . Tính ra hội chỉ bảo vệ Diên huynh được mấy giờ rồi Diên huynh vẫn không tránh khỏi cái nạn bị bắt .

Dại hán áo lam ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Tại hạ ra đầu thú là việc nhỏ, nhưng cái chiêu bài của Hội Võ Quán há chẳng để cho anh hùng trong thiên hạ cười cho ư ?

Thường Vạn Kỳ ngẩn người ra một chút rồi nói :

- Từ ngày thành lập Hội Võ Quán đến nay , chưa từng đối nghịch với cửa công bao giờ .

Đại hán áo lam đứng dậy nói :

- Đã vậy tại hạ xin cáo từ .

Thường Vạn Kỳ nói :

- Để tại hạ đưa ông bạn đi.

Đại hán áo lam hỏi :

- Quán chủ sợ tại hạ trốn mất phải không ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Rất có thể Tả Lương Bình hãy còn chờ ông bạn ở ngoài kia. Nếu ông bạn đi một mình e rằng xảy chuyện nguy hiểm .

Đại hán áo lam thở dài nói :

- Không ngờ Hội Võ Quán tiếng tăm lừng lẫy chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi.

Thường Vạn Kỳ nói :

- Bản quán vì các hạ là một người chưa từng quen biết đã gây nên thù oán với mệnh quan triều đình mà bảo là chỉ có hư danh thôi ư ?

Đại hán áo lam cười ha hả nói :

- Nhưng các vị trong lòng sợ sệt muốn đưa tại hạ nộp vào cửa công .

Hàng trăm nhân vật võ lâm ở trong Hội Võ Quán lập tức vang lên những lời bàn tán . Ai cũng cho là đại hán nói rất có lý .

Thường Vạn Kỳ cất cao giọng tuyên bố :

- Hội Võ Quán này đến đêm là đóng cửa. Vậy các hạ không thể ở lại đây được . Các hạ bản lãnh đã kém Tả Lương Bình thì chẳng thế nào thoát khỏi tay y bất sống .

Đại hán áo lam hỏi :

- Các hạ có biết sau khi tại hạ bị bắt rồi , họ sẽ khép vào tội gì không ?

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Tội gì ?

Đại hán áo lam đáp :

- Tử tội ! Chu ngự sử lại đeo Thượng Phương Bảo Kiếm có thể lập tức trăm huyết .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Vậy ông bạn tính sao?

Đại hán áo lam đáp :

- Các vị cứ theo quy củ trong quán mà làm việc .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Như vậy thì làm thế nào?

Người áo lam đáp :

- Hãy để cho tại hạ nghỉ ngơi ở đây nửa ngày. Khi quý quán lên đèn tại hãy ra đi. Hoặc giả nhờ bóng đêm yểm hộ, tại hạ còn cơ hội thoát chết .

Thường Vạn Kỳ bẽn lễn gượng cười nói :

- Ông bạn nói phải đó . Mời ông bạn cứ ngồi.

Hắn đảo mắt nhìn quanh rồi lớn tiếng hô :

- Các vị hãy chuẩn bị kháng cự quan binh . Bọn đồng đạo mà muốn ở lại đây thì xin giúp tại hạ một tay Tại hạ rất hoan nghênh . Còn vị nào không muốn ở lại đây xin cứ tùy tiện . Tại hạ không dám miễn cưỡng .

Bọn người này toàn là nhân vật võ lâm, nhưng bảo họ chống đối với quan binh thì đa số không thích liền đứng dậy bỏ đi đến quá nửa.

Thường Vạn Kỳ đảo mắt nhìn đại hán áo lam nói :

- Này ông bạn ! Phên này chắc là Hội Võ Quán sẽ bị phá hủy về tay ông bạn mất .

Đại hán áo lam ra chiều bẽn lễn cúi đầu xuống không nói gì .

Lý Hàn Thu nóng ruột tự hỏi :

- Lôi huynh đã ước hẹn với ta tương hội ở đây mà sao mãi chẳng thấy tin tức gì ?

Lúc này người trong Hội Võ Quán đều buông dưa chén để chờ đợi chống cự với quan binh .

Đại hán áo lam dường như rất hổ thẹn . Y ngồi đối diện với Lý Hàn Thu chỉ gục đầu xuống chứ không nói gì .

Lý Hàn Thu coi phong cảnh Hội Võ Quán không khỏi cười thầm trong bụng . Chàng chờ lâu chưa thấy Lôi Phi đến không khỏi bồn chồn liên uể oải đứng dậy toan ra ngoài quán để coi xem thì nghe có thanh âm rất nhỏ lọt vào lỗ tai nói :

- Lý đệ ! Lý đệ hãy ngồi xuống . Nếu chúng ta hên vận thì có thể mượn cơ hội này để trừ khử Giang Nam Song Hiệp được đây.

Thanh âm này tuy rất nhỏ, nhưng vừa lọt vào tai Lý Hàn Thu đã biết ngay là do Lôi Phi đã phát ra.

Cứ theo thanh âm mà phân biệt phương hướng thì dường như ở ngay bàn đối diện . Bất giác chàng động tâm tự hỏi :

- Chẳng lẽ đại hán áo lam kia lại là Lôi huynh cải trang . Nhưng còn gã Tả Lương Bình là ai?

Bao nhiêu nghi vấn nổi lên đầu óc chàng . Chàng lại từ từ ngồi xuống .

Thường Vạn Kỳ chậm chạp tiến lại hỏi :

- Này ông bạn ! Nếu ông bạn có việc thì cứ tùy tiện ra đi.

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Tại hạ không có việc chi hết .

Lôi Phi quả nhiên nói đúng không sai. Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, Phương Tú dẫn hai người hấp tấp tiến vào hội quán .

Thường Vạn Kỳ vội ra nghinh tiếp . Hắn khom lưng thi lễ rồi nói nhỏ mấy câu :

Phương Tú trong lòng dường như rất nóng nẩy. Hắn đứng trong cửa nghe Thường Vạn Kỳ báo cáo.

Lý Hàn Thu vừa thấy Phương Tú thì lửa cừ hận trong lòng lại bốc lên . Chàng chỉ chờ cơ hội để ra tay đâm kẻ thù , bất giác tay sờ vào đốc kiếm, đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy trong Hội Võ Quán còn lại hơn ba chục người.

Lý Hàn Thu hiểu ngay những người còn ở lại đều có liên quan với Giang Nam Song Hiệp . Giả tử Lôi Phi giúp mình một tay ngăn trở bọn chúng thì chàng có cơ hội đâm chết Phương Tú .

Bỗng nghe thanh âm nhỏ bé lại lọt vào tai :

- Lý đệ ơi ! Sau khi tiểu huynh nghĩ kỹ thì nhận thấy hiện giờ chưa thể ra tay được . Minh giết Phương Tú e rằng tình thế Giang Nam hoàn toàn phát sinh biến động . Tiểu huynh mong rằng Lý đệ vì đại cuộc võ lâm hãy tạm dằn lòng nhẫn nại.

Lý Hàn Thu đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đại hán áo lam ngồi đối diện, lẳng lặng không nói gì để ngấm ngấm về những lời mà Lôi Phi đã truyền âm cho mình .

Phương Tú sau khi nghe Thường Vạn Kỳ báo cáo rồi, hắn khẽ gạt đầu cất bước tiến thẳng về phía đại hán áo lam .

Lý Hàn Thu tâm tình xúc động, trống ngực đánh thình thình . Chàng phân vân chẳng hiểu có nên rút kiếm ra công kết hay không .

Đại hán áo lam tựa hồ hồ thẹn vô cùng, ngồi cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng nhìn Phương Tú .

Phương Tú chuyển động mục quang ngó Lý Hàn Thu cười hỏi :

- Ông bạn từ đâu tới đây?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ từ Yên Triệu tới đây.

Phương Tú lại hỏi :

- Ông bạn họ gì ?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ họ Diên .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Hay lắm ! Chữ Lôi bỏ chữ Vũ đi thì còn lại chữ Diên .

Phương Tú lại hỏi :

- Ông bạn đi lại theo đường lối nào?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ đi về phe Hắc Đạo.

Phương Tú hỏi :

- Hái hoa phải không ?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ có điều cấm giới thứ nhất là chữ Dâm .

Phương Tú mỉm cười hỏi :

- Ngoài chữ Dâm thì sao?

Người áo lam đáp :

- Chẳng việc gì là không dám làm .

Phương Tú cười rồi nói :

- Ông bạn khá thành thực đấy ! Cứ yên tâm mà nghỉ tại đây.

Người áo lam nói :

- Tả Lương Bình bản lĩnh hơn người. Tại hạ tự biết khó lòng qua khỏi giờ tý đêm nay

Phương Tú mỉm cười nói :

- Không sao đâu. Ông bạn cứ yên tâm ở lại đây.

Rồi hần cất bước đi vào nội thất .

Thường Vạn Kỳ khẽ nói :

- Diên huynh thật có phúc ! Phương viện chúa đã nhận lời thì chẳng khác gì trong mình đeo bùa hộ mệnh .

Người áo lam nói :

- Cái ơn của quán chủ cứu giúp, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời.

Thường Vạn Kỳ cười nói :

- Không dám ! Diên huynh hãy ngồi đây một chút . Phương viện chúa đã nhận lời thì sẽ có cách an bài cho Diên huynh .

Người áo lam khẽ thở dài nói :

- Hoàn toàn trông vào lời nói hay ho của quán chủ .

Thường Vạn Kỳ nói :

- Đức tiểu đệ làm được đến đâu xin hết sức tới đó .

Rồi hẩn rảo bước chạy theo Phương Tú .

Lý Hàn Thu cố nhẫn nại dẹp mọi xúc động trong lòng . Chàng ngồi yên không nhúc nhích .

Người áo lam chờ cho Thường Vạn Kỳ đi khỏi rồi ngửng đầu lên nhìn Lý Hàn Thu khẽ nói :

- Lý đệ ráng nhẫn nại trong lúc nhất thời để giành lấy tiếng thơm muôn thuở .

Lý Hàn Thu ngửa mặt trông trời làm như không hiểu lời nói của Lôi Phi

Lôi Phi lại nói tiếp :

- Nơi đây không tiện chuyện trò. Chúng ta đến khách sạn họ Tân ở phía Tây thành để gặp nhau.

Y dùng phép truyền âm, người ngoài có trông thấy máy moi cũng chẳng hiểu là y nói gì .

Lý Hàn Thu cố nén mọi xúc động trong lòng, chàng đứng dậy rảo bước đi ra ngoài.

Tướng mạo chàng rất tầm thường nên không khiến cho người ta chú ý .

Lý Hàn Thu ra khỏi Hội Võ Quán đi thẳng tới Tân Thi khách sạn . Chàng bước vào khách sạn đi thẳng tới toà viện phía đông .

Những người qua lại trong khách sạn cũng chẳng một ai để ý đến chàng .

Toà viện phía đông đóng chặt cửa. Hiển nhiên đã có người trọ rồi.

Lý Hàn Thu xoay cái vòng cửa. Một lúc sau cánh cửa mở ra.

Một lão già mình mặc áo xanh ngó Lý Hàn Thu một cái rồi hỏi :

- Các hạ muốn kiếm ai?

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Tại hạ tìm một vị họ Lôi.

Lão áo xanh lại hỏi :

- Các hạ họ gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ họ Lý .

Lão áo xanh nói :

- Mời các hạ vào đi.

Lý Hàn Thu vào rồi, lão áo xanh đóng cửa lại. Chàng đi theo lối nhỏ lát gạch đỏ vào thẳng tới thượng phòng chẳng thấy ai ngăn trở .

Lão áo xanh theo sau chàng hỏi :

- Có phải huynh đài là Lý Hàn Thu

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi lại :

- Các hạ là ai?

Lão áo xanh đáp :

- Chúng ta vừa mới gặp nhau rồi. Tiểu đệ là Tả Lương Bình .

Lý Hàn Thu nói :

- Té ra là Tả huynh . Tiểu đệ cam bề thất kính .

Tả Lương Bình nói :

- Không dám ! Công việc của Lý huynh tại hạ đã được nghe Lôi huynh nói qua rồi.

Lý Hàn Thu nhớ tới gã đã tự xưng thân thế thì không nhìn được hỏi lại :

- Tả huynh là đương sai ở cửa công thật ư ?

Tả Lương Bình tủm tủm cười đáp :

- Đó là Lôi huynh bày ra cuộc này, nhưng việc quan khâm sai ngự sử đi tuần sát bầy tể đã đến Kim Lăng là chuyện thực .

Lý Hàn Thu tủm tủm cười nói :

- May mà y nghĩ ra được kế ấy khiến Hội Võ Quán chủ tỉnh tể như vậy cũng bị một phen bỏ vía.

Tả Lương Bình cười nói :

- Lúc Lôi huynh bày ra trò này là có ý dụ Phương Tú đến để giết đi.

Lý Hàn Thu nói :

- Nhưng y dụ Phương Tú đến rồi thay đổi chủ ý .

Tả Lương Bình cười nói :

- Sau khi thay đổi chủ ý, tiểu đệ đành phải dời khỏi Hội Võ Quán .